

הוא כאן וזה עושה לי טוב

צביקי לויין מגיש "ברודוויי בייבי", שירי ברודוויי של סטיבן סונדהיים. ניהול מוסיקלי ועיבודים: אורן אלדור. כוריאוגרפיה: גלעד קמחי

אפילו בתרבות המחזה המוסיקלי העשירה של ארצות הברית, ברקיע בו דרכו כוכביהם של קרן, גרשוויין, רוג'רס, פורטר, ברלין וברנשטיין, סטיבן סונדהיים הוא כוכב שביט מיוחד. לא רק יכולת לעצב בשיר מצב רוח מריר-מתוק וחסר אשליות (הוא כותב גם את המלים, וניחן בתחכום חריזה בלתי מצוי), לא רק חוש תיאטרוני ומר-דעות עמוקה להוויית במה ואחורי הקלעים, אלא גם עושר מלודי בלתי נדלה, מורכבות קצבית וחכמה הרמונית ממזרית, ומקוריות, לפעמים ביזארית, בבחירת נושאים. אולי האיש הנכון לבטא במלוא האירוניה והרגשנות חווייה מורכבת של איש בודד בזמננו.

לא פלא שהוא לא הצלחה מסחרית. למעשה, צריך להודות לאלוהי התיאטרון על מספר הפעמים שהוא כן היה להיט ("הכניסו את הליצנים", שירי הסרט "דיק טרייסי", בזכות מדונה ואולי עוד קצת). הוא נועד לאניני טעם. התיאטרון הישראלי הגיש לנו ממנו רק מעט שבמעט, ויצירה אחת ("סוויני טוד", בצדק גמור, במסגרת האופרה). על אחת כפולה ומכופלת התודה לצביקי לויין שיזם את המופע הזה, והוא כוכבו הבלתי מעורער.

במשך שעה וקצת הוא מגיש על הבמה את המיטב של סונדהיים, באנגלית ובעברית (לפעמים בשתי השפות באותו השיר, "יוצא כבר מדעתי"), חלקם מתורגמים על ידו. קטעי הקישור הם שלו ועליו, והוא מבצע בלהט גם את השירים שנכתבו לזכר או לנקבה. עוזרות כנגדו שתי שועלות במה ותיקות שמכירות את הרוטינה של המחזמר האמריקאי, ברייני פירסטנברג וג'ני רבין, והמנהל המוסיקלי והפסנתרן הוא אורן אלדור שעשה מלאכה מצויינת מתוך תחושה עמוקה של הכרת החומר.

מה אגיד לכם? הפרעתי לשכני בקהל כששרתי בקול רם ותופפתי על ברכי (הצעיר שלפני, אני באמת מתנצל) ונהניתי מכל רגע. הזדהיתי עם לויין כששר "אני כאן", ועוד יותר כששר את "שוב בעסק" עם השורה "וזה עושה לי טוב". חבל ש"כל אחד יכול לשרוק" שהובטח בתכניה לא בוצע, אבל גם כך הייתי רוצה שהמופע הזה יוצג באיזה מקום בתל אביב ערב ערב, ואני אוכל לקפוץ לשם מדי פעם כשאני זקוק לזריקה של מצב רוח טוב.

מיכאל הנדלזלץ